

**Hukuk Genel Kurulu 2023/467 E. , 2024/199 K.**

•

**"İçtihat Metni"**

MAHKEMESİ :Aile Mahkemesi

SAYISI : 2022/376 E., 2022/570 K.

KARAR : Davanın reddine

ÖZEL DAİRE KARARI : Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin 13.06.2022 tarihli ve 2021/10717 Esas, 2022/5627 Karar sayılı BOZMA kararı

Taraflar arasındaki artık değere katılma alacağı davasından dolayı yapılan yargılama sonunda İlk Derece Mahkemesince davanın reddine karar verilmiştir.

Kararın davacı vekili tarafından istinaf edilmesi üzerine Bölge Adliye Mahkemesince, istinaf başvurusunun esastan reddine karar verilmiştir.

Bölge Adliye Mahkemesi kararının davacı vekili tarafından temyiz edilmesi üzerine Yargıtay 2. Hukuk Dairesince yapılan inceleme sonunda bozulmuş, İlk Derece Mahkemesi tarafından Özel Daire bozma kararına karşı direnilmiştir.

Direnme kararı davacı vekili tarafından temyiz edilmekle; kesinlik, süre, temyiz şartı ve diğer usul eksiklikleri yönünden yapılan inceleme sonucunda, temyiz dilekçesinin kabulüne karar verildikten sonra Tetkik Hâkimi tarafından hazırlanan gündem ve dosyadaki belgeler incelenip gereği düşünüldü:

**I. DAVA**

Davacı vekili dava dilekçesinde; tarafların 10.08.2013 tarihinde evlendiklerini, ortak iki çocuklarının bulunduğunu, eşler arasında şiddetli geçimsizlik nedeniyle Balıkesir 1. Aile Mahkemesinin 2017/611 Esas sayılı boşanma davasının görülmekte olduğunu ileri sürerek evlilik birliği içinde edinilen ve davalı eş adına tescil edilen 10 BU 519 plaka sayılı araç nedeniyle müvekkilinin artık değere katılma alacağına mahsuben şimdilik 5.000,00 TL katılma alacağının davalıdan tahsiline karar verilmesini talep etmiştir.

**II. CEVAP**

Davalı vekili cevap dilekçesinde; tüm iddiaları inkârla, açılan boşanma davası nedeniyle eşlerin ayrı yaşadıklarını, sözü edilen aracın ise 28.10.2016 tarihinde 48 ay vadeli taşıt kredisi ile alındığını, 18.000,00 TL peşinatın ve devam eden aylık 1.992,94 TL kredi taksitlerinin müvekkilin arkadaşı olan ve iflas etmesi nedeniyle adına kredi çekemeyen ... tarafından ödendiğini, davacının bu durumu bildiğini, dolayısıyla aracın alımında davacının bir hakkının bulunmadığını ileri sürerek davanın reddini savunmuştur.

**III. İLK DERECE MAHKEMESİ KARARI**

İlk Derece Mahkemesinin 01.10.2019 tarihli ve 2017/613 Esas, 2019/808 Karar sayılı kararı ile; davacı tarafından her ne kadar 10 BU 519 plaka sayılı aracın evlilik birliği içinde edinildiği iddia edilmişse de, istemin kabul edilebilir bulunmadığı zira aracın davalı ... adına tescilli olmasına rağmen mülkiyetinin davalı ...'ye ait olmadığı, davalının bu araca zilyet dahi olmadığı, aracı hiç kullanmadığı, dava konusu aracın gerçekte davalının arkadaşı olan ve tanık olarak dinlenen ...'a ait olduğu, kredi taksitlerinin dava dışı ... tarafından ödendiği, diğer tanık Selahattin'in de bu tespiti doğrular nitelikte beyanda bulunduğu, dosyada mevcut yazılı mesajlar ve bir kısım ödeme dekontları gözetildiğinde davanın kabul edilmesinin mümkün olmadığı gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiştir.

**IV. İSTİNAF****A. İstinaf Yoluna Başvuranlar**

İlk Derece Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde davacı vekili tarafından istinaf başvurusunda bulunulmuştur.

**B. Gerekçe ve Sonuç**

Bölge Adliye Mahkemesinin 04.11.2021 tarihli ve 2019/2667 Esas, 2021/1640 Karar sayılı kararı ile;

davaya konu aracın kredi ile alındığı, ne var ki aracın gerçek sahibi olması nedeniyle taksitlerin davalının yakın arkadaşı olan ... tarafından ödendiği, bu şahsın kredi çekememesi nedeniyle aracın davalı adına tescil edildiği, İlk Derece Mahkemesince toplanan deliller bir bütün olarak değerlendirildiğinde davanın reddine karar verilmesinin doğru olduğu gerekçesi ile davacı vekilinin istinaf başvurusunun esastan reddine karar verilmiştir.

## V. BOZMA VE BOZMADAN SONRAKİ YARGILAMA SÜRECİ

### A. Bozma Kararı

1. Bölge Adliye Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde davacı vekili temyiz isteminde bulunmuştur.

2. Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin yukarıda tarih ve sayısı belirtilen kararı ile "...Belirli bir malın eşlerden birine ait olduğunu iddia eden kimse, iddiasını ispat etmekle yükümlüdür. Eşlerden hangisine ait olduğu ispat edilemeyen mallar onların paylı mülkiyetinde sayılır. Bir eşin bütün malları, aksi ispat edilinceye kadar edinilmiş mal olarak kabul edilir (TMK mad. 222).

Somut olayda, mahkemece tasfiye konu aracın ödemelerinin 3. kişi tarafından yapıldığı, davalının aracın gerçek maliki olmadığı gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiş ise de karar hatalı olmuştur. Şöyle ki, tasfiyeye konu aracın evlilik birliği içinde 21.08.2017 tarihinde 18.000,00TL peşinat ve 48 ay vadeli 70.000,00TL araç kredisi kullanılarak davalı erkek adına satın alındığı, araç kredisinin boşanma dava tarihinde kadar (21.08.2017) 9 aylık taksitinin ödendiği, dosya kapsamına sunulan banka dekontlarında boşanma dava tarihine kadar ödenen kredi taksitlerinden sadece 29.06.2017 tarihli ödemenin 3. kişi tarafından yapıldığına dair dekont bulunduğu, boşanma dava tarihine kadar ödenen diğer taksit ödemelerinin kim tarafından ödendiğinin tespit edilemediğinin ilgili bankaca bildirildiği anlaşılmaktadır. Bir eşin bütün malları, aksi ispat edilinceye kadar edinilmiş maldır (TMK mad. 222), diğer bir deyişle tasfiye konu araç edinilmiş mal olup aksinin ispat külfeti davalı erkektedir (TMK mad. 6, HMK mad. 190). O halde, aracın edinilmesi için evlilik birliği içinde ödenen peşinat ve 29.06.2017 tarihinde ödenen kredi taksiti dışındaki kredi taksitlerinin (8 aylık taksit) edinilmiş malla karşılanmadığına dair davalı erkek tarafından somut bir delil sunulmadığı dolayısıyla 3. kişi tarafından ödemelerin yapıldığına dair iddiasını dosya kapsamına göre ispatlayamadığı anlaşılmaktadır. Tüm bu açıklamalara göre, mahkemece tasfiyeye konusu aracın edinilmesi için evlilik birliği içinde ödenen peşinat ve 29.06.2017 tarihinde ödenen kredi taksiti dışındaki kredi taksitleri yönünden davacının katılma alacağının hesaplanması gerekirken, yazılı şekilde karar verilmesi hatalı olmuş, bozmayı gerektirmiştir..." gerekçesiyle karar bozulmuştur.

### B. İlk Derece Mahkemesince Verilen Direnme Kararı

İlk Derece Mahkemesinin yukarıda tarih ve sayısı belirtilen kararı ile önceki kararda yer alan gerekçenin yanında; sadece 29.06.2017 tarihli banka ödeme belgesini dikkate alan ancak aynı nitelikteki diğer dekontlara itibar etmeyen Yargıtay bozma ilâmının somut olaya uygun olmadığı, davaya konu aracın 70.000,00 TL bedel ve 48 ay vadeden oluşan kredi ile alındığı, bu ödemelerin 28.11.2016 ilâ 28.10.2020 tarihleri arasında gerçekleştiği, 29.06.2017 tarihli 1.997,00 TL ödemenin Denizli/Çamlık Garanti Bankası Şubesinden ... tarafından yapıldığı gibi 04.05.2018 tarihli 2.103,00 TL ödemenin Balıkesir/Sanayi Garanti Bankası Şubesinden ve ..., 26.02.2018 tarihli 2.103,00 TL ödemenin Uşak Garanti Bankası Şubesinden ve ..., 15.02.2019 tarihli 2.530,00 TL ödemenin Denizli/Çivril Garanti Bankası Şubesinden... ..., 30.11.2017 tarihli 4.046,00 TL ödemenin Uşak/Sivaslı İş Bankası Şubesinde isimsiz kişi tarafından, 31.05.2018 tarihli 6.269,00 TL ödemenin Uşak/Sivaslı İş Bankası Şubesinden ..., 05.10.2017 tarihli 2.005,00 TL ödemenin Uşak/Sivaslı İş Bankası Şubesinden yine isimsiz kişi tarafından yapıldığı, belirtilen bu yedi adet makbuzun dosya içerisinde bulunduğu ve özellikle davacı ...'nın davaya konu araç ile ilgili dava dışı ...'la olan mesaj içeriklerinden aracın mülkiyetinin davalıya ait olmadığına dair bilgisi bulunduğu gerekçesiyle direnme kararı verilmiştir.

## VI. TEMYİZ

### A. Temyiz Yoluna Başvuranlar

Direnme kararına karşı süresi içinde davacı vekili tarafından temyiz isteminde bulunulmuştur.

### B. Temyiz Sebepleri

Davacı vekili temyiz dilekçesinde;Yargıtay bozma ilâmı doğrultusunda karar verilmesi istemiyle hükmün bozulmasını talep etmiştir.

### C. Uyuşmazlık

Direnme yoluyla Hukuk Genel Kurulu önüne gelen uyuşmazlık; eşler arasında edinilmiş mallara katılma

rejiminin geçerli olduğu dönemde satın alındığı anlaşılan ve davalı erkek eş adına kayıtlı olan davaya konu araç nedeniyle, davacı kadın eşin artık değere katılma alacağının bulunup bulunmadığı noktasında toplanmaktadır.

#### D. Gerekçe

##### 1. İlgili Hukuk

1.Türk Medeni Kanunu'nun (4721 sayılı Kanun) 218 ilâ 241 inci maddeleri.

2. Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun (6100 sayılı Kanun) 187 ve 190 inci maddeleri.

##### 2. Değerlendirme

1. Uyuşmazlığın çözümü bakımından ilgili yasal düzenleme ve kavramların açıklanmasında yarar görülmektedir.

2. Mal rejimi; eşlerin evlenmeden önce sahip oldukları ve evlilik birliği devam ettiği sürece edindikleri mallar üzerindeki hakları, birbirlerine ve üçüncü kişilere karşı sorumlulukları ile evlilik birliği sona erdiğinde bu malların paylaşılması yönündeki kurallar bütünüdür. Mal rejimleri, yasal ve seçimli mal rejimleri olarak iki gruba ayrılmıştır. Eşlerin mal varlıklarının yönetimi hususunda sözleşme ile mal rejimini tayin etme imkânı bulunmakla birlikte, bu seçimin gerçekleşmemesi ihtimali gözetilerek kanun gereği eşlerin tabi olacakları yasal mal rejimi belirlenmiştir.

3. Türk Medeni Kanunu'un 202 nci maddesinin birinci fıkrası uyarınca eşler arasında edinilmiş mallara katılma rejimi kabul edilmiştir. Yasal mal rejimi olan edinilmiş mallara katılma rejimine yönelik düzenlemeler anılan Kanun'un 218 ilâ 241 inci maddeleri arasında yer almaktadır. Edinilmiş mallara katılma rejimi, edinilmiş mallar (4721 sayılı Kanun md. 219) ile eşlerden her birinin kişisel mallarını (4721 sayılı Kanun md. 220-221) kapsar.

4. Edinilmiş mallara katılma rejiminde tasfiye davasının görülebilmesi için eşler arasındaki mal rejiminin sona ermiş olması gerekir. 4721 sayılı Kanun'un 225 inci maddesi ile "Mal rejimi, eşlerden birinin ölümü veya başka bir mal rejiminin kabulüyle sona erer. Mahkemece evliliğin iptal veya boşanma sebebiyle sona erdirilmesine veya mal ayrılığına geçilmesine karar verilmesi hâllerinde, mal rejimi dava tarihinden geçerli olmak üzere sona erer" hükmü düzenleme altına alınmıştır.

5. Edinilmiş mallara katılma rejiminin sona ermesiyle birlikte eşler veya mirasçılar tarafından açılacak davalar; değer artış payı alacağı (4721 sayılı Kanun md. 227) ve artık değere katılma alacağı (4721 sayılı Kanun md. 231) davalarıdır. Bu iki alacak türünün özellikleri, koşulları ve hesaplama yöntemleri arasında farklılıklar bulunmakla birlikte, tasfiye davalarına özgü usul ve esasa yönelik genel ilkelerin tamamı her iki dava türü için de geçerlidir.

6. Maddi vakıaları anlatmak taraflara, hukuki nitelendirme yapmak ve uygulanacak kanun maddelerini belirlemek hâkime aittir (HMK m. 33). İddianın ileri sürülüş şekline göre dava, artık değere katılma alacağı istemine ilişkindir. Artık değer; edinilmiş mallara katılma rejiminde, eklenmeden ve denkleştirmeden elde edilen miktarlar da dâhil olmak üzere her eşin edinilmiş mallarının toplam değerinden bu mallara ilişkin borçlar çıktıktan sonra kalan tutardır (Türk Hukuk Lugatı, Türk Hukuk Kurumu, Ankara-2021 Baskı, Cilt-I, s. 74). 4721 sayılı Kanun'un 229 uncu maddesinde eklenecek değer, 230 uncu maddesinde denkleştirme, 231/1 inci maddesinde artık değer ve 236 ncı maddesinde ise yarı pay hükümleri düzenleme altına alınmıştır. 4721 sayılı Kanun hükümleri uyarınca edinilmiş mallara katılma rejiminde bir eşin, artık değere katılma alacağı hakkının oluşması için; talep eden eşin gelirinin olmasına veya söz konusu mal varlığının edinilmesine, iyileştirilmesine veya korunmasına katkıda bulunulmasına gerek yoktur. Kural olarak mal rejiminin devamı süresince sahip olunan edinilmiş bir malın bulunması ve varsa bu mala ilişkin borçlar çıktıktan sonra geriye artık değer kalması durumunda, başka bir şeye gerek kalmaksızın kendiliğinden diğer eşin artık değere katılma alacağı hakkı oluşur.

7. Eldeki davada; taraflar 10.08.2013 tarihinde evlenmiş, 21.08.2017 tarihinde açılan boşanma davasının kabulüne ilişkin hükmün 13.12.2018 tarihinde kesinleşmesiyle boşanmışlardır. Eşler arasındaki mal rejimi boşanma davasının açıldığı tarih itibarıyla sona ermiştir. Eşler arasında; sözleşmeyle başka mal rejiminin seçildiği ileri sürülmediğinden, evlilik tarihinden boşanma davasının açıldığı tarihe kadar edinilmiş mallara katılma rejimi geçerlidir. Davaya konu aracın 28.10.2016 tarihinde bir miktar peşinat ve kalan tutarın kredi çekilmek suretiyle satın alınarak davalı eş adına tescil edildiği anlaşılmıştır. Davalı eş ise; aracın gerçekte kendine ait olmadığını, yakın arkadaşı olan ...'ın ekonomik durumunun kötü olması nedeniyle kredi

kullanamadığını, bu nedenle araç kredisini kendisinin çektiğini, ödenen 18.000,00 TL peşinat ile kredi taksitlerinin arkadaşı tarafından ödendiğini ileri sürerek, dava konusu aracın üçüncü bir kişiye ait olduğu gerekçesiyle edinilmiş mallara katılma rejimi hükümlerine konu olamayacağını savunmuştur.

8. Edinilmiş mallara katılma rejiminin tasfiyesi için tasfiyeye konu malın hangi grupta yer aldığı belirlenmesi zorunludur. Zira mal varlığının yer aldığı grup, bu mal varlığının tasfiyeye girip girmeyeceği veya tasfiyeye girmesi hâlinde ne şekilde tasfiye edileceği açısından büyük önem taşımaktadır. Ayrıca belirtmek gerekir ki; edinilmiş mallara katılma rejiminde kural, mal gruplarının değişmezliğidir. 4721 sayılı Kanun'un 221 inci maddesinin bir ve ikinci fıkraları ile açıklanan istisnalar dışında, eşler; mal gruplarını değiştiremezler, aksine ilişkin sözleşmeler geçersizdir. Bir eşin bütün malları, aksi ispat edilinceye kadar edinilmiş mal olarak kabul edilir (4721 sayılı Kanun md. 222/3). Öyle ise somut olayda iddia ve buna karşılık yapılan savunma gözetildiğinde, uyuşmazlığın çözümü açısından ispat yükü ve ispat yükünü tersine çeviren kanuni karine kavramının açıklanması gerekmektedir.

9. Bilindiği üzere ispatın konusu, 6100 sayılı Kanun'un 187 nci maddesinin birinci fıkrasında " tarafların üzerinde anlaşamadıkları ve uyuşmazlığın çözümüne etkili olabilecek çekışmeli vakıalar" olarak açıklanmıştır. Anılan Kanun'un 190 ıncı maddesi de "İspat yükü, kanunda özel bir düzenleme bulunmadıkça, iddia edilen vakıaya bağlanan hukuki sonuçtan kendi lehine hak çıkaran tarafa aittir. Kanuni bir karineye dayanan taraf, sadece karinenin temelini oluşturan vakıaya ilişkin ispat yükü altındadır. Kanunda öngörülen istisnalar dışında, karşı taraf, kanuni karinenin aksini ispat edebilir" şeklinde hüküm altına alınmıştır.

10. Madde metninde geçen "karine" sözlük anlamıyla bilinen bir olgudan bilinmeyen bir olguyu anlamaya yarayan çıkarımlardır ve her şeyden önce süregiden hayat seyrini düzene koyan hukukta doğabilecek belirsizlikleri gidermek için kullanılırlar (Türk Hukuk Lügatı; Türk Hukuk Kurumu, Ankara 2021, C.1, s. 664). Karineler, fiili ve hukuki olmak üzere ikiye ayrılmakta olup; belirli bir olgunun varlığına işaret olarak kabul edilen kuralın, bir hukuk kuralı olması hâlinde "kanuni karine" söz konusu olmaktadır. Bir kanuni karinenin söz konusu olduğu hâllerde, karinenin içerdiği olgunun ispat edilmesiyle birlikte, o karineye bağlanan sonuç ortaya çıkmaktadır. Kanuni karineler; aksi ispat edilip edilemediklerine göre kesin ve adi kanuni karine olarak tanımlanmakta olup, esasen 6100 sayılı Kanun'un 190 ıncı maddesinin ikinci fıkrasının ikinci cümlesi ile adi kanuni karine hüküm altına alınmıştır. Kesin karine ile hükme bağlanan sonuç mutlak olarak ortaya çıkmaktayken, adi kanuni karinede ise karşı taraf aksini ispatlayamadığı sürece aynı sonuç geçerli olmaktadır.

11. Yukarıda açıklanan yasal düzenleme ve ilkeler kapsamında somut olay değerlendirildiğinde; İlk Derece Mahkemesince yapılan yargılamada "aracın mülkiyetinin davalıya değil, üçüncü kişi konumunda olan ...'a ait olduğu" gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiş, hükmün istinaf edilmesi üzerine Bölge Adliye Mahkemesince başvuru esastan reddedilmiştir. Özel Daire tarafından yapılan temyiz incelemesinde ise; "aracın edinilmesinde ödenen 18.000 TL peşinat ve sekiz aylık kredi taksiti yönünden davacının katılma alacağının hesaplanması" gerektiğine işaret edilerek hüküm bozulmuştur. İlk Derece Mahkemesince önceki kararda yer alana gerekçenin yanında; bozmaya esas alınan 29.06.2017 tarihli dekont gibi dosyada mevcut 05.10.2017, 30.11.2017, 26.02.2018, 04.05.2018, 31.05.2018 ve 15.02.2019 tarihli altı adet daha dekontun bulunduğu, tüm dekontlar ve mesajlar gözetildiğinde davanın ispat edilemediği gerekçesiyle direnme kararı verilmiştir.

12. Yukarıda ayrıntıları ile belirtildiği üzere taraflar arasındaki mal rejimi 21.08.2017 tarihinde açılan boşanma davası ile sona ermiştir. Dolayısıyla dava tarihi itibari ile davaya konu alacak; evlilik birliği devam ederken aracın edinilmesinde ödenen peşinat ile 28.11.2016 tarihinden 28.07.2017 tarihine kadar ödendiği anlaşılan 9 aylık kredi taksiti ile sınırlanmış, diğer bir ifade ile davacı tasfiyeye konu araç nedeniyle sadece belirtilen bu miktarlar yönünden artık değere katılma alacağı talep edebilir duruma gelmiştir. Öyle ise dava tarihinden sonraki dönemlere ilişkin olması nedeniyle dava konusu olmadığı anlaşılan dekontların Mahkemece hükme esas alınarak davanın reddine karar verilmesi hukuken mümkün değildir.

13. Diğer yandan "araç üzerindeki tedbirin kaldırılması" isteğine üzerine davacı ile yapıldığı ileri sürülen mesaj içeriğinden "davacı ...'nın, davaya konu aracın gerçekte davalı ...'ye ait olmadığına dair bilgisi bulunduğu" dair direnme gerekçesine de katılmak mümkün değildir. Yukarıda açıkça vurgulandığı üzere, 4721 sayılı Kanun'un 222 nci maddesinin üçüncü fıkrası uyarınca bir eşin bütün malları, aksi ispat edilinceye kadar edinilmiş mal olarak kabul edildiğinden, davacı aracın evlilik birliği devam ederken alındığını ispatlayarak, üzerine düşen ispat yükünü kanuni bir karineyle (6100 sayılı Kanun md. 190/2) yerine getirmiş, dolayısıyla ispat külfeti bunun aksini iddia eden davalı erkeğe geçmiştir. Davalı erkek, dava

konusu aracın gerçekte kendisine ait olmadığını, 18.000,00 TL peşinat ve evlilik birliği içerisinde ödemesi gerçekleşen 9 aylık kredi taksitlerinin aracın gerçek sahibi ... tarafından ödendiğini savunmuş, bu savunmasına dayanak olarak ödeme belgelerine ve tanık deliline dayanmıştır. Davalı tarafından yapılmış olunan savunma ve sunduğu deliller detaylı bir şekilde incelendiğinde, Özel Daire bozma ilâmında belirtildiği gibi dava konusu döneme ilişkin 29.06.2017 tarihli ödeme dışındaki ödemelerin üçüncü bir kişi tarafından yapıldığının ispatlanamadığı, tanık olarak dinlenen ...'ın "...oğlumun arkadaşı olan bu kişi işinde kullanmak üzere bir otomobil almak istemiş, iflası nedeniyle bankalar kredi vermediği için oğlumun bu araç için bir kredi çekip kendisine vermesini istemiş..." şeklindeki bilgisinin duyuma dayalı olduğu, aracın kendisine ait olduğunu beyan eden diğer tanık ...'ın ise "...'nin adına kredi çektik. Aracın tescilini de ...'nin üzerine yaptık. Ancak söz konusu kredinin ödemesini ben yapıyorum. Hatta bu krediye ilişkin kredi kartları da bendedir. Ben kullanıyorum. Aracı da ben kullanıyorum. Aracı alırken 20.000,00 TL peşinatı ben ödedim. 80.000 TL civarı krediyi ...'nin adına çektik. Kredinin ödemelerini düzenli bir şekilde ödemeye çalışıyorum" şeklinde beyanda bulunduğu ne var ki bu beyanlarını destekler nitelikte ödeme belgelerinin dosya içerisine sunulmadığı, Mahkemece ilgili finans şirketine "kredi ödemelerinin kim tarafından yapıldığının" sorulması karşısında şirketçe "ödemelerin kim tarafından yapıldığı tarafımızca bilinmemektedir" şeklinde cevap verildiği, davalı vekilinin yargılama aşamasında gerçekleştiğini ileri sürerek 12.03.2019 tarihli dilekçe ekinde sunmuş olduğu ve davacı ...'ya ait olduğu iddia edilen yazışmaların incelenmesinde ise ikrar sayılabilecek nitelikte aracın bir başkasına ait olduğuna ilişkin beyan içermediği, dolayısıyla davalının kanuni bir karineye karşı yapmış olduğu savunmasını yeterli nitelikte delillerle ispatlayamadığı sonucuna varılmış ve Özel Dairenin bozma ilâmında gösterilen ilke ve esaslar doğrultusunda işin esasına yönelik bir karar verilmesi gerekirken yazılı şekilde davanın reddine karar verilmesi doğru olmamıştır.

14. Hâl böyle olunca; Hukuk Genel Kurulunca da benimsenen Özel Daire bozma kararına uyulması gerekirken önceki kararda direnilmesi usul ve yasaya aykırıdır.

15. Bu nedenle direnme kararı bozulmalıdır.

#### VII. KARAR

Açıklanan sebeple;

Davacı vekilinin temyiz itirazlarının kabulü ile direnme kararının Özel Daire bozma kararında gösterilen nedenlerden dolayı 6100 sayılı Kanun'un 371 inci maddesi gereğince BOZULMASINA,

İstek hâlinde temyiz peşin harcının yatırana geri verilmesine,

Dosyanın 6100 sayılı Kanun'un 373 maddesinin ikinci fıkrası uyarınca direnme kararını veren Balıkesir 1. Aile Mahkemesine gönderilmesine,

24.04.2024 tarihinde oy birliğiyle kesin olarak karar verildi.